

НАТАЛКА ШЕВЧЕНКО

ПОДВІЙНІ МІРАЖІ

© Алекс Шевченко

Перша літературна спроба Наталки Шевченко кілька років тому була відзначена на конкурсі «Коронація слова». Відтоді з-під пера авторки вийшло понад 10 романів, і всі вони здобули схвальні відгуки. Дитячий детектив або справжній горор, драма з елементами містики або романтичне фентезі — Наталка Шевченко не боїться змінювати жанри, адже завдяки яскравості художніх образів, піднесеності та їй одній відомому «секретному інгредієнту» її твори неодмінно збудують захоплення читачів.

Це роман про те, що доля іноді може подарувати людині другий шанс, про розплату за скоєні страшні злочини і спокуту за вчинені таємні гріхи, про те, що хвилює кожного і приховане на споді його душі та серця. Роман, від якого неможливо відірватися, а відчуття причетності до подій таке реальне, що якоїсь миті опиняєшся в центрі яскравого та моторошного дійства, а ще за мить разом із героями книги цілком поринаєш у світ людських пристрастей, провин і гріхів.

Наталія Гурницька, письменниця

Коли тобі випадає можливість змінити своє життя — це везіння чи прокляття? Семеро пасажирів одного автобусу занурені кожен у власні невеселі думки. Вони й гадки не мають, що опинились разом не випадково. Відтепер доля незнайомих — перетвориться на шахові фігури в якійсь незбагненній і моторошній грі. І вони мають зробити вибір, від якого залежатиме їхнє майбутнє...

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-5785-9

9 789661 457859

2013

ПОДВІЙНІ
МІРАЖІ

НАТАЛКА ШЕВЧЕНКО

НАТАЛКА ШЕВЧЕНКО

ПОДВІЙНІ МІРАЖІ

kraft foods

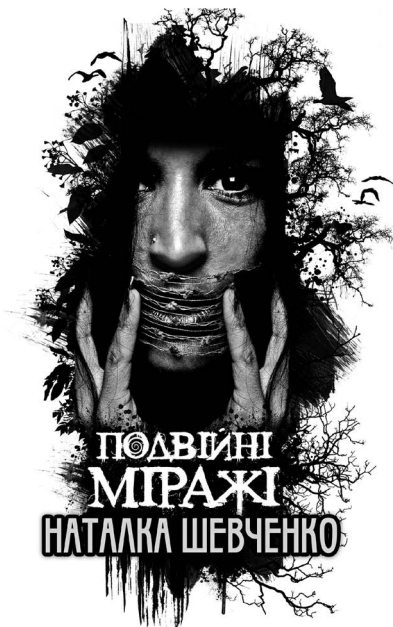
Коронація

слова

ІНТЕР

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

ПОВІНІ
МІРАЖІ
НАТАЛКА ШЕВЧЕНКО

ПОДВІЙНІ МІРАЖІ

РОМАН

НАТАЛКА ШЕВЧЕНКО

Спеціальна відзнака від ГО «Книжковий простір»
Міжнародного літературного конкурсу
романів, кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики
та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ **КЛУБ**
2013 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Ш37

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Віталія Котляр*

- © Шевченко Н. М., 2013
- © DepositPhotos.com / Konrad Bak, Elnur Amikishiyev, Marcin Sadlowski, Zdenek Kint, обкладинка, 2013
- © Shutterstock.com / Dangerous large man, обкладинка, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

ISBN 978-966-14-5785-9

Ніколи не здавайся

Існує давня легенда: раз на сто років древній бог збирає разом сімох різних людей, які занести життя собі та іншим. Він доправляє «обраних» у таємне місце, котрого не знайти на жодній мапі, і залишає там на ніч. До ранку доживуть не всі. Але кожен, хто врятується, отримує шанс прожити власне життя наново. Зробити інший вибір. Виправити всі помилки.

Новий роман знаної авторки напруженої психологічної прози Наталки Шевченко розпочинається з маршрутки, в котрій трясуться семеро байдужих одне одному пасажирів. Письменниця по черзі «підсідає» до кожного, бере його за руку й зазирає в душу. Відтак перед заінтригованим читачем постає рудокоса красуня-стриптизерка Влада, яка тікає від минулого («А очі — наче прірва. У такі раз поглянеш і загинеш. Уже назад не буде вороття»). Наїжачений хлопчина-панк на прізвисько Бобир із фарбованим на сіро-зелене волоссям, кульчиками, ланцюжками та спогадами про сімейну трагедію, котра «вщерть замалювала його життя жирним чорним маркером». Зовні респектабельний, ласий до жінок і грошей Павло Вільгельмович Штос — а насправді хірург-вигнанець, у якого на операційному столі померла юна пацієнтка («Тобі слід відпочити, старий. Давно вже час. Скористайся нагодою й розслабся»). Генік та Юля — ошатно вбране подружжя, яке весь час гризеться між собою через небажання жінки мати дітей: «Хай

там що, а ти народиш». Ксеня — двадцятидворічна мама трьох малюків — велетенська тлуста особа невизначеної статі з важезним мішком картоплі («Маю право. Їхати, як усі, сидіти, як заманеться, везти дітям картоплю, а хто не згоден, нехай іде пішки»). Змучена стара жінка на ім'я Ліда — зневажена чоловіком, покинута єдиним сином, смертельно хвора («Астроцитома — зляквісна пухлина з красивим квітковим іменням»). І водій маршрутки — похмурий чоловік «із блідо-сірою пикою, схожою на полинялий місяць уповні». Маршрутка зламається на півдорозі. Коли водій у темряві озирнеться до пасажирів, у його очах зблиснуть червоні вогники. До ранку доживуть не всі?..

Життєве кредо Наталки Шевченко: «Ніколи не здавайся». І її герої так само не здаються — кожен до останнього змагається за себе та... за інших. Вони справді змінюються. Вони справді заслуговують на другий шанс. Тож «якщо літературний персонаж хоче жити, письменник тут безсилий». А читач, перегорнувши останню сторінку цієї захопливо-моторошної книжки, має нагоду замислитися й над власним життям. Спитати себе, чи достатньо добре вміє він любити і приймати любов, цінувати й берегти найближчих, просити пробачення і пробачати іншим. Боротися за право бути щасливим тут і зараз. Доки не пізно. Бо в кожній легенді є дешиця правди. Хтозна, може й насправду ходить поміж нами той міфічний древній бог.

P. S. Рукопис цього «коронованого» роману мені випало читати в дорозі. Звичайний рейсовий автобус, кілька людей у салоні, пізні надвечір'я. Аж раптом щось грюкнуло, і розхитане авто приречено завмерло неподалік порожнього узбіччя. Тиша. Найперше, що схотілося зробити, — перелічити пасажирів автобуса. А що, як нас тут семеро?..

Вікторія Гранецька

Галинці Хацівській,
Надійці Гелеті та Наталочці Гурницькій —
моїм львівським янголам-охоронцям — присвячується.
Дівчата, ви найкращий доказ того,
що дива бувають

I

Одинарне місце над заднім колесом, підборіддя, притиснуте до колін, бо неможливо випростати ноги, і трясє так сильно, що відчуваєш сідницями кожен камінець, по якому ковзнула шина, — подорож обіцяла стати незабутньою, і Влада не сумнівалася, що з перших же секунд поїздки цю обіцянку буде виконано. Однак вибору не лишалося. Утім, як стверджувала одна мудра людина, його відсутність чудово прояснює розум. Саме те, що їй потрібно. Та що вже гріха таїти — необхідно, як повітря. Хто ж це сказав?.. Здається, Генрі Кіссінджер. Тямущий дядько, ніде правди діти.

Влада зітхнула. Вона сумнівалася в тому, що її розум стане ясним так просто. Усе, що трапилося вчора, покрило мозок сіруватим туманом, а органи чуттів немов оголосили страйк. Дівчина майже нічого не чула, дивилася на забитий людьми — істотами — салон маршрутки, і не бачила їх; навіть запах, себто сморід, який утворювався в закупореному, як підводний човен перед зануренням, мікроавтобусі, від спеки за вікном та давно немитих тіл і непраного одягу в салоні, не надто сильно драгував її, зазвичай таку чутливу до різного роду ароматів, що це межувало з параноїдальними примхами. Хоча у клубі ця чутливість їй не заважала, але то інша річ.

То робота. Ні, не так. Покликання, яке приносить грубі гроші... Приносило. Боже, ще якихось двадцять годин тому Влада була така щаслива!

А зараз її засмучувало одне — що не атрофувалася здатність відчувати біль, серце не ампутувалося саме по собі, а ще пам'ять... не завадила б трепанація. Коротше кажучи, Владлена — так її на честь Ілліча «звіздонув» (бо слово «охрестив» сюди не давалося) схиблений на марксизмі-ленінізмі партійний дід — відчувала. Ще й як відчувала. Вона вся була суцільним запаленим нервом, який намагалися видалити із зуба життя без анестезії.

Мабуть, вона лише на таке й заслуговує.

Ні, цього не може бути! О, Боже мій, за що? Що вона зробила?! Що я зробила *Тобі*, га, Господи?! Особисто *Тобі* — що? За що Ти зводиш зі мною рахунки, не оголосивши загальну суму боргу?!

Крик, що готовий був зірватися з губ, Влада буквально ковтнула, і він забився в роті гіркувато-солоним метеликом. Бракувало ще влаштувати істерику тут... перед цими *людьми*. Дзуськи! Вона витримає, зможе... забуде все як страшний сон.

Так. Саме так. Треба думати, що то був сон. Усе — і вчорашній вечір, і ті сім років, які здавалися їй раєм. Ідіотка! Дурепа! Квочка тупа, як кут у сто двадцять градусів! Що на неї найшло?! Чому вона вирішила, що має право на щастя? Навіщо заплющувала очі на всі тривожні ознаки — а їх було досить, тих ознак — аж доки не вдарив грім, і виявилось, що запізно хреститися? Вони говорили три години — Владі потім самій не вірилося, що так довго. Коротке резюме розмови:

Отже, ти зробиш це для мене?

Авжеж. (Усміхатися, ширше... так, ще трохи... чудово. Зуби показуємо, як на рентгені, в очі додаємо щирої відданості.)

Хороша дівчинка. (Хороший песик... давай, лужи мені дуну! Ну, я кому сказав!)

Шок — це рожен, на якому судомиться, конаючи в муках, твоя віра в людей і твоя душа.

Та кому, в дідька, цікаво, що ти відчуваєш?!

Отож бо й воно, що нікому. Її чоловіка, принаймні, це не зацікавило.

Я підберу тобі класного партнера, любко. Гарного, сексуального... Ще й право вето тобі надам — але ж гляди, не зловживай. Обіцяю, тобі сподобається.

Владу знову занудило. Ні, тільки не зараз! Не тут!

Ох, Антоне, що ти накоїв?!

Знищив наш шлюб, тільки й усього!

Влада прикрила очі, міцніше вчепившись у ручки дорожньої сумки так, ніби та була рятувальним кругом. Джинси, вовняна кофта, спідне, черевики без підборів, зубна щітка, мило, рушник і трохи грошей — ось і все, що вона встигла захопити з дому. Зубну пасту доведеться купити десь дорогою, або вже на місці... Але нічого, вона витримає. На жаль, не вперше.

Мій стійкий олов'яний солдатик. Як я люблю тебе за це...

У тому шлюбі-сні так говорив Антон. Тепер вона дізналася, як він любив її, а тоді вірила кожному його слову. Їй було байдуже, за що він її кохає, головне — аби кохав. *Смішна ти все-таки,* — сказала Влада сама до себе. Ти — і раптом любов. Підиви вмиється, може в очах розвидниться.

Або зведи рахунки з життям — і біль мине. Більше не буде боліти. Ніколи.

Яка спокуслива думка! Одну-єдину крихітну мить довжиною у вічність Влада була готова прислухатися до свого внутрішнього голосу, вже й руку поклала на причинені дверцята маршруткі, щоб відкрити її, але потім... потім віра в Бога і мамине релігійне виховання, ще смішніше в ній, аніж прагнення любові, хором запротестували. *Це гріх*, — сказали вони. Господь ніколи не дає людині більше, аніж вона може витерпіти. Думаєш, іншим легко? *Неси свій хрест*.

Я падаю...

Неси.

Я більше не можу!

— Вибачте.

Велетенська тлуста особа невизначеної статі, тупаючи, як стадо слонів, наступила на поділ Владиної довгої спідниці, від чого полотно тріснуло, ще щось пробурмотіла і важко гепнулася на вільне місце подвійного крісла, ліворуч від Влади. У проході, вузькому, як вушко біблійної голки, приземлився лантух із бараболею, невеликий, кілограмів на п'ятдесят. Можна було рушати.

* * *

Гляньте-но, як вона на мене дивиться, царівна-несміяна! Наче я їй гривню винна! Ну, зачепила я її спідницю ногою — страшне діло! Я ж перепросила, чого б ото писок кривити?.. Ач, вуста курячою гузкою склала, так я їй не подобаюся. Ну й до біса! Що я їй, червінець? За поїздку заплатила, як усі, маю право! Хіба що бараболя... Та не на плечах же її перти в Зоряне!

Ксеня витягнула набряклі ступні із затісних черевиків і з насолодою поворушила пальцями, намагаючись не звертати уваги на зверхній погляд фіфифартушанки, розцяцькованої, що твоя ялинка на Різдво. Кульчики, браслети, писані пацьорки в сім разків — та лише за одне це намисто можна купити і маршрутку, і всіх пасажирів, якщо взагалі не весь тутешній автопарк. Хоча до простої сірої суєтки ті прикраси геть не пасують, ні в тин ні у ворота! А що вже фарби на тварі, злостилася далі Ксеня, скоса позираючи на дівулю, яка вже переморгувалась з якимсь вуйком, то ткни пальцем — дівка буде. Ач, щоки мов буряком терла, та й губи, свята Пречиста, як два кришталеві вареники!

А очі — наче прірва. У такі раз поглянеш і загинеш. Уже назад не буде вороття...

Ксеня зітхнула — тихенько, так, щоби, Боже бо-рони, фіфа не почула — і замислилася над тим, що сказав би їй на ці думки панотець Зіновій.

Заздрість, — прорік би він, — це смертний гріх.

А вона таки заздрила. Пекуче. Бо колись — Пречиста Діво, невже це було лише п'ять років тому?! — теж була такою, як ця краля. Або майже такою. Тоненькою, мов тростинка, смішливою, співучою — на все село дівка! Де все й поділося? Вийшла заміж, знайшлося троє діточок, Василько, щоправда, проти був, казав, нехай поки з одним раду дамо, на ноги станемо трохи, а потім вже... Та вона наполягла на своєму. Церква говорить, що запобігатися — це гріх, а секс у шлюбі — лише для продовження роду. Коли Ксеня завагітніла втретє, Василь... ні, він нічого такого їй не пропонував, ніякого аборту, просто очі

в нього стали якимись утомленими і... безнадійними. Не радів сину, що народився після двох дівчат і ріс хворобливим та вередливим, і до неї, жінки вінчаної, також більше не торкався. «Досить злидні плодити», — сказав, як відрізав. Пропадав на роботі — а працював водієм-далекобійником — по двадцять днів на місяць, і лише Пан Бог відав, що за лярви його в дорозі гріли, такі, певно, як оця... Ксеня знову зиркнула на фіфу. Та, хоч і шкірилася в тридцять два зуби до дядька зі смоляною чуприною й такими ж вусами, що сидів поперед неї, і заради такого діла аж в'язи до хрусту скрутив, усе одно виглядала сумною і ніби зболеною. Ксеню це чомусь потішило, та ще й так, що терпкий біль у розпухлих ногах перейшов від цієї дрібної втіхи. Нічого, Бог усе бачить. Усім відплачує за діяння їхні, так чи інакше. А якщо на світі є справедливість — певно, що є, хоч і не завжди її видно — то такі панни мальовані мусять страждати анітрохи не менше, аніж вона, Ксеня, по суті — солом'яна вдова, і спрацьована двадцятидворічна мати трьох дітей. А може, й більше. Бо грішили більше.

Ксеня з полегшенням відкинулася на спинку розгойданого сидіння — ззаду миттю пролунало придушене квакання, та жінка й не подумала озиратися. *Маю право*, — знову подумала вона. Їхати, як усі, сидіти, як заманеться, везти дітям картоплю, а хто не згоден, нехай йде пішки. Ксеня ще раз — востаннє, як сказала сама собі — глипнула на лялечку і помітила самотню сльозинку на зайве нарум'яненій щоці.

Так отож. Не все коту масниця.

Літературно-художнє видання

ШЕВЧЕНКО Наталка
Подвійні міражі
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. Ю. Замазій*

Підписано до друку 12.08.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 14,28.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.
69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ “Універсальний бізнес”»
83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kreda.net.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Армійська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Шевченко Н.

Ш37 Подвійні міражі : роман / Наталка Шевченко ; передм.
В. Гранецької . — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2013. — 272 с.

ISBN 978-966-14-5785-9

Від початку ця поїздка здавалася незвичайною. Семеро пасажирів у одно-
му автобусі їдуть у невідомому їм напрямку. Водій наче вміє читати думки і по-
водитьсь вкрай підозріло. Згодом те, що жахало, викликає справжню паніку,
адже вони стали учасниками таємничої гри, яка буквально змінить їхні долі.
Але коли тобі випадає така можливість — це везіння чи прокляття? І ніч три-
ває нескінченно довго, вимагаючи кривавої жертви. Та чи вдасться їм самим
обрати свою долю, якщо за них це намагаються зробити інші?

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

Генеральні партнери конкурсу «Коронація Слова»

ІНТЕР

Партнери

Інформаційні партнери

